

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613204996
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8613204996.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobcu L.. A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX U., L. XXXX/XX, občan SR zastúpený T.. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanej P.. L.. P. D., D. XX, XXX XX Q., o zaplatenie 10.293,97 Eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 7C 290/2013-138 zo dňa 19.10.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II., III..
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu škody voči štátu na trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré voči nemu skončilo oslobodzujúcim rozsudkom rozhodol takto:

„I. Zastavuje konanie v časti prevyšujúcej sumu 2 645,59 eura.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2 645,59 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne z dlžnej sumy od 27.8.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žiadna zo strán nemá práv na náhradu trov konania.“

2. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. XXT XXX/XXXX oslobodený z pod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp.zn. XT0 XX/XXXX. Žalovaná nevyhovela jeho nároku na náhradu škody v rámci predbežného prerokovania nároku, a to za škodu spôsobenú výdavkami na právne zastúpenie.

3. Po čiastočnom späťvzatí žaloby žalovaná nenamietala špecifikáciu trov obhajoby s výnimkou právneho základu žaloby, teda zodpovednosti žalovanej za spôsobenú škodu v podobe trov obhajoby v trestnom konaní.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 1, § 2, § 4, § 9, § 10, § 20, § 26 Zákona č. 58/1969 Zb., § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

5. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v danom prípade vznikla zodpovednosť štátu za škodu, ktorá vznikla dôsledkom nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní, pričom jedná sa o objektívnu zodpovednosť, ktorej nie je možné sa zbaviť a ktorá je založená na splnení troch podmienok, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Bolo preukázané, že v trestnom konaní nebol žalobca právoplatne odsúdený a v takomto prípade pri nároku na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je daný nárok žalobcu. Žalovaná zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky je pasívne legitimovaná v spore, nakoľko škoda vznikla v príčinnej súvislosti s uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície U. zboru S. N.:B.-XX/OVVK-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. V danom prípade nebolo rozhodujúce preukázanie skutočností, či došlo aj k skutočnej úhrade trov obhajoby s tým, že bol preukázaný záväzok žalobcu zaplatiť odmenu za právne služby svojmu právnenému zástupcovi, pričom v konaní nebolo sporné, že toto zastúpenie vykonával jeho právny zástupca. Žalobca bol zo skutku, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie oslobodený, pričom na základe Vyhlášky č. 163/2002 Z.z., respektíve 655/2004 Z.z. boli správne vyúčtované odmeny za úkony právnej služby, ktoré vykonal právny zástupca žalobcu v predmetnom trestnom konaní. Rozsah úkonov vykonaných v trestnom konaní nebol sporný, pričom aj ich vyčíslenie bolo v súlade s citovanými vyhláškami. Súd prvej inštancie poukázal na to, že išlo o zákonné spojenie vecí, nakoľko voči žalobcovi boli vedené viaceré trestné stíhania, kedy vznikal obhajcovi nárok na tarifnú odmenu pri každom vznesenom obvinení. Súd prvej inštancie priznal úspešnému žalobcovi z prisúdenej sumy rovnako aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 257 CSP, kedy nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania, pričom dôvodmi hodnými osobitného zreteľa bola dôvodnosť podanej žaloby ako aj postoje strán sporu, kedy žaloba žalobcu bola dôvodná čo do právneho základu s čím nesúhlasila žalovaná aj napriek tomu, že žalobca zohľadnil jej námietky v priebehu konania.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovanej, a to proti výroku II. a III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ Zákona č. 160/2015 Z.z.. Žalovaná namietla, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci ako aj k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zároveň namietla nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovanej možno zhrnúť do týchto záverov:

i/ Žalobca podal v trestnom konaní sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, no následne túto sťažnosť zobral späť, čím nevyužil uplatneniu riadneho opravného prostriedku, nakoľko by o tejto sťažnosti rozhodoval dozorujúci prokurátor a súd prvej inštancie neskúmal to, či nepodaním sťažnosti boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, čím došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci.

ii/ prípadná ujma žalobcovi nevznikla v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ale v dôsledku nepravdivej výpovede údajného poškodeného, ktorý krivo obvinil žalobcu zo skutku, pre ktorý bol trestne stíhaný, pričom následne táto osoba bola právoplatne odsúdená za krivú výpoveď. Je teda zrejmé, že pasívne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody je osoba, ktorá krivo obvinila žalobcu. Len táto výpoveď bola príčinou vzniku škody.

iii/ Žalobca nepreukázal skutočnosť, že došlo ku skutočnému zaplateniu právnych služieb zo strany žalobcu jeho právnenému zástupcovi, teda neboli preukázané skutočne uhradené trovy obhajoby. Z tohto dôvodu je celý nárok žalobcu nedôvodný.

iiii/ Súd prvej inštancie sa stotožnil s výpočtom žalobcu napriek tomu, že voči žalobcovi bolo vedené spoločné konanie pre viacero skutkov, ktoré sa týkali dvoch obvinených, pričom právny zástupca zastupoval oboch a pri spoločných úkonoch mala byť základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 20 respektíve o 50% bez režijného paušálu. Právny zástupca vyúčtoval odmenu niekoľkokrát za každé obvinenie samostatne, a to za totožné úkony právnej služby, pričom vec, ktorá je predmetom tohto konania bola vylúčená na samostatné konanie v priebehu prípravného konania, preto za obdobie od 29.01.2004 od vznesenia obvinenia do 07.03.2005, kedy došlo k vylúčeniu konkrétnej veci žalobcu na samostatné konanie prebiehalo jedno spoločné trestné konanie o všetkých trestných činoch (obvineniach žalobcu), čo má za následok nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ boli žalobcovi

priznané nároky za úkony právnej služby poskytnuté v tomto čase. Za tieto úkony nebola správne stanovená výška odmeny za jeden úkon právnej služby, nakoľko nebolo zohľadnené to, že sa viedlo trestné konanie vo viacerých veciach, kde právny zástupca žalobcu zastupoval nielen jeho, ale aj ďalšieho spoluobvineného. Z uvedeného dôvodu právny zástupca účtoval odmenu za totožný úkon právnej služby niekoľkokrát za to za každé obvinenie a zároveň u každého z obvinených si účtoval aj tzv. režijný paušál, čo nebolo správne.

8. Žalovaná rovnako namietla výrok o trovách konania, kedy nie sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, nejedná sa o výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval aplikáciu tohto ustanovenia, pričom je nutné vychádzať z pomeru úspechu a neúspechu, kedy bol žalobca úspešný len v rozsahu 25,70% a úspech žalovanej predstavoval 74,30%. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania, eventuálne zmeniť rozsudok vo výroku o trovách konania.

9. Žalobca sa k podanému odvolaniu zo strany žalovanej nevyjadril v lehote poskytnutej mu súdom prvej inštancie.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav v merite veci a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

15. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods.1 písm. b/ CSP odvolací súd uvádza, že dôvodnosť tejto námietky nebola zo zoznamu zistená.

16. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva

strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd uvádza, že v odvolaní nebolo konkrétne uvedené akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľov na spravodlivý proces.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

18. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

19. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

20. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).²⁰ Odvolací súd došiel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosť jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu žalobcov zamietol. Preto neobstojí odvolacia námietka nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

21. K jednotlivým odvolacím námietkami odvolací súd uvádza, že odvolacia námietka nepodania sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia, respektíve jej následné späťvzatie zo strany žalobcu nepredstavuje skutočnosť, pre ktorú by nebolo možné vyhovieť žalobe, nakoľko základnou zásadou tak ako správne uviedol súd prvej inštancie pri takýchto nárokoch na náhradu škody voči štátu je to, že je tu daná objektívna zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil správnu povinnosť, respektíve či niektorý orgán škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania je výsledok tohto konania, pričom judikatúra dospela k záveru, že jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, kedy je rozhodujúcou skutočnosťou to, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby. Podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania tak ako to bolo preukázané v tomto prípade.

22. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky, podľa ktorej je pasívne vecne legitimovaným v tomto prípade oznamovateľ tohto skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi, pričom až následne bolo preukázané, že sa jednalo o krivé obvinenie, za čo bol aj tento oznamovateľ uznaný vinným, považoval odvolací súd za nedôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu sa štát nemôže vyvinieť z uvedeného dôvodu, teda, že došlo ku krivému obvineniu zo strany tretej osoby voči žalobcovi, nakoľko samotné obvinenie tretej osoby nezbavuje štátne orgány povinnosti riadne skúmať ostatné okolnosti, ktoré preukazujú to, či došlo, respektíve nedošlo k uvedenému protiprávnemu konaniu a v prípade, že štát prostredníctvom svojich orgánov rozhodne o ďalšom postupe v trestnom konaní tak, že je vznesené obvinenie voči tejto osobe, ktoré sa neskončí právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, je skutočnosť na základe čoho došlo k vzneseniu tohto obvinenia právne irelevantná. Aj v tomto smere poukazuje odvolací súd na premisu, kedy je podstata tohto nároku na náhradu škody naviazaná na samotný výsledok trestného stíhania, a to bez ohľadu na to, či predmetná trestná činnosť bola zistená aktivitou orgánov štátu alebo vyvolaná obvinením zo strany tretej osoby. Túto odvolaciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

23. Ohľadom namietaného rozsahu priznanej škody, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie došiel k záveru, že po späťvzati žaloby v časti prevyšujúcej sumu 2.645,59 Eur, ku ktorému došlo na pojednávaní dňa 19.10.2020, žalovaná prostredníctvom svojho zástupcu uviedla: „Predmetom konania, teda podľa tohto späťvzatia ostáva suma 2 645,59 eura s úrokom z omeškania s príslušenstvom, ak to teda podľa, vypočítaná, vyúčtovaná, tých úkonov, ktoré sme aj v našom vyjadrení písomnom uviedli, že tieto nemáme za sporné, či sa uskutočnili alebo neuskutočnili, keďže sme to uznali aj my, že áno tieto

sa uskutočnili v rámci trestného konania. Napriek uvedenému však trváme na námietkach voči nároku ako takému, voči základu nároku.“

24. Z uvedeného vyplýva, že správne súd prvej inštancie po vykonanom späťvzátí zo strany žalobcu a po prednese žalovanej považoval zostávajúci nárok vo vzťahu k jeho výške za nesporný (§ 151 ods. 1 CSP), nakoľko námietky boli zo strany žalovanej vznesené len voči základu nároku, pričom z obsahu výpovede zástupcu žalovanej vyplýva, že tento namietal výšku odmeny za jeden úkon právnej služby z dôvodu, že v jednom konaní boli prejednávané viaceré vznesené obvinenia.

25. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vyjadreným v bodoch 57 a 58, kedy vzniká nárok na tarifnú odmenu pri každom vznesenom obvinení. Z týchto dôvodov nebola dôvodná odvolacia námietka, podľa ktorej by bolo nutné krátiť priznanú sumu na rozsah 1/2, pričom žalovaná neuniesla svoju dôkaznú povinnosť, pokiaľ namietala to, že rovnaké úkony právnej služby boli už priznané v iných konaniach. Samotné takéto konštatovanie nemožno považovať za preukázanie tejto skutočnosti bez toho, aby zo strany žalovanej bola predložená presná špecifikácia, ktoré úkony právnej služby boli prípadne priznané v iných konaniach, ktoré sa týkali nároku na náhradu škody voči štátu.

26. Odvolací súd poukazuje na to, že po späťvzátí časti žaloby bola žalovanou namietaná skutočnosť len v rozsahu zníženia priznanej odmeny o 50% vyhlášky, pričom zo samotného znenia § 13 Vyhlášky MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je zrejmé, že základná sadzba tarifnej odmeny sa znižuje o 50% pri spoločných úkonoch pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, respektíve podľa predošlej predtým platnej vyhlášky v rozsahu 20% tak ako to vyčíslil aj žalobca cestou svojho právneho zástupcu. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky, podľa ktorej mal byť úkon právnej služby ešte znížený o polovicu z dôvodu spoločného zastupovania dvoch a viacerých osôb ako vyplýva aj z Komentára k Vyhláške Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pri spoločnom zastúpení dvoch alebo viacerých osôb je prijatý záver, že v takomto prípade prináleží advokátovi plná sadzba tarifnej odmeny za zastupovanie prvej z nich, pričom u všetkých ostatných osôb sa základná sadzba tarifnej odmeny znižuje o 50%. Ako vyplýva aj z rozhodnutia Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp.zn. 27C 30/2012 zo dňa 13.09.2017 vyplýva, že pri spoločných úkonoch, ktoré vykonal právny zástupca žalobcu ako aj právny zástupca druhého spoluobvineného bola priznaná znížená odmena z dôvodu spoločných úkonov tak ako bola uplatnená u žalobcu v tomto konaní. Je teda zrejmé, že tieto odvolacie námietky nie sú dôvodné. Ako vyplýva z citovaného rozsudku za spoločné úkony, ktoré vykonával právny zástupca žalobcu, kedy zastupoval aj druhého spoluobvineného, bola v predmetnom konaní priznaná náhrada škody za zastupovanie druhého spoluobvineného v plnej výške a v tomto konaní uplatňoval žalobca nárok na náhradu škody na zaplatených trovách právneho zastúpenia vyčíslenými po krátení.

27. Z týchto dôvodov považoval odvolací súd aj tieto odvolacie námietky za nedôvodné.

28. K odvolacej námietke nepreukázania reálneho zaplatenia trov právneho zastúpenia odvolací súd uvádza, že s touto otázkou sa vyporiadaval odvolací senát Krajského súdu v Prešove, a to v konaniach vedených pod sp.zn. 6Co 143/2017 ako aj 21Co 95/2018, kedy bol prijatý záver, že už vznikom pohľadávky proti žalobcovi na náhradu trov právneho zastúpenia sa mení majetková sféra žalobcu v časti jeho pasív, a preto za škodu treba považovať čiastku, ktorá korešponduje jeho záväzku, aj keď nie je preukázaná jeho samotná úhrada. V opačnom prípade by došlo k strate významu pojmu záväzku v súkromnoprávných vzťahoch.

29. V tomto smere je nutné vychádzať z ustanovení § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že škoda je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia. Tieto tri predpoklady boli preukázané, preto aj túto odvolaciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

30. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho «nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane... Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza

ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000)... Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania.

31. Rovnako vo vzťahu k výroku o trovách konania odvolací súd považoval odvolacie námietky žalovanej za nedôvodné. Správne súd prvej inštancie použil ustanovenia § 257 CSP pre rozhodnutie o trovách konania a odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na jeho odôvodnenie v bode 64 rozsudku. Nepochybne za dôvod hodný osobitného zreteľa možno považovať to, že žalobca bol trestne stíhaný takmer X. rokov, pričom bol z obžaloby oslobodený. Pokiaľ bol základ jeho nároku preukázaný bolo by nespravodlivé rozhodnutie, ak by ešte v tomto konaní mal platiť trovy konania protistrane.

32. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods.1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca (v merite veci), ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní v merite neúspešnej žalovanej nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).